

Na natječaju 18. Festivala europske kratke priče, objavljeno je u utorak, prvu je nagradu odnijela priča "Pogreb za dvoje" Eliše Papića. U objavi je navedena i njegova biografija: rođen je 1992. u Beogradu, odrastao u Puli, a trenutačno živi i radi u Rijeci. Bavi se glazbom i – specijalizant je neurologije. I doista, kad sam ga tog popodneva kontaktirala za intervju, ispričao se rekavši: "Ne mogu večeras, oprostite, radim na jednom genetskom istraživanju." Ipak sam ga uspjela uloviti sutradan, za vrijeme polusatne pauze na poslu i pokušala od njega saznati kako je uspio završiti Medicinski fakultet, uz to voditi one-man glazbeni projekt, a pored toga još i pisati romane i nagrađivane kratke priče.

Odakle interes za toliko različitih karijera koje paralelno gurate, i to vrlo uspješno?

Išao sam u jezičnu gimnaziju i uvijek su me više zanimala te kreativne stvari, radio sam i elektroničku glazbu i to je trebao biti neki logičan slijed, upisati se na faks koji će od manje mene zahtijevati. Na kraju sam ipak odabrao ono što će mi osigurati egzistenciju. Vlastita mama me pitala: Zašto medicinu, sine, pa ti si jezičar?! Ali da nemam ovo zvanje, ne bih mogao financirati to što radim, nisam htio biti veliki kreativac na birou – od plaće kupujem opremu, a pisanje mi nije problem, pogotovo otkad sam prešao na kratke priče – da to napišem, treba mi dva-tri sata.

Kratke priče počeli ste pisati nakon što ste izdali roman "Šest žica i stetoskop". Je li u neku ruku teže pisati priče, kada se sve mora sažeti u kratku formu?

Napisao sam još jedan roman, ali nisam ga objavio, sad tražim neku izdavačku kuću koja će me primiti u svoj zagrljaj. Moj deset godina stariji brat Vladimir počeo je pisati i napisao svoj roman otprilike kad sam ja pisao svoj drugi, a onda sam napravio veliku pauzu od 4 godine. Moj brat u međuvremenu je pisao kratke priče pa sam odlučio probati i tu formu. Trebalo je neko vrijeme, ali pronašao sam se u tome, imam puno ideja i to potrpati u jednu veliku cjelinu jako je zahtjevno i ljudi to teško mogu pratiti. Prije specijalizacije radio sam u obiteljskoj medicini, imao sam dosta vremena, bilo je ljeto, upadao

Eliša Papić Rođen je 1992. godine, specijalizant je neurologije, bavi se genetskim istraživanjima, a uz to je glazbenik i nagrađivani pisac

Tia Špero

Ne podnosim igre političara koji nas potiču na mržnju

OSOBNA ARHIVA

Veernji list

KULTURA

sam stalno u neke čudne situacije i onda se iz toga iznjedrio pun klinac tih kratkih priča. U pisanju uvijek imam muze, uvijek su tu neke cure, posebne, osebuje i događa se da s njima uvijek upadam u neke takve situacije. Ako imam muzu, priče dolaze same od sebe.

Rođeni ste u Beogradu, u školu ste išli u Puli, a sad živite u Rijeci. Kako je to utjecalo na vas?

Naputovao sam se još u djetinjstvu, od Izraela, pa do Pule, a u Rijeku sam otišao na faks. U Hrvatskoj sam doma, ali ne podnosim te političke igre koje potiču ljude da se sude na nacionalnoj osnovi, ne posjedujem gen za mržnju jer sam vidio sve strane, samo gledam kako se ljudi razdvajaju, stavljaju u male ladice i tako svi polako gubimo neke ljudske vrijednosti. Veliki je faktor, recimo, u društvenim mrežama. Svi danas imaju moralna stajališta, ali to ne izgleda stvarno, nego kao da je copy-pasteano, onako iz trenda, da se pokažu. S druge strane, konzervativizam je toliko raširen i prihvaćen da više i ne reagiram i ne zgražam se na to. Možda su to neke romantičarske ideje, ali najviše volim kad sam s nekim jedan na jedan, kada možete sve ostaviti po strani i pristupiti si kao ljudi. Zato su mi teme uvijek ljubav i seks – koliko god ljudi o tome ne pričali, te su nam stvari svima zajedničke i velik dio života smo fokusirani na njih, a moja naracija gradi se oko toga, priča bliskosti. Koliko smo se povezali preko interneta, toliko smo se i udaljili. Ne bih htio popovati nekakvim jugonostalgičarskim stavom: prije je bilo bolje, prije su svi išli na more i u Trst... Ali danas čovjek, kada ima i može dobiti puno više, i dalje nije zadovoljan, tonemo u neki globalni cinizam. Istovremeno svi žele biti posebni, moraš paziti što ćeš kome reći da se ne uvrijedi, hoćeš li mu ući u osobni prostor...

“

TEME SU MI UVIJEK LJUBAV I SEKS, ZBOG TOGA MI JE VAŽNO IMATI MUZE, POSEBNE, OSEBUJNE CURE UZ KOJE PRIČE DOLAZE SAME OD SEBE

Mislite li da je takvo okretanje individualizmu dovelo do te neke nove kulture "uvrijedenosti"?

Mislim da se za poštovanje treba izboriti svojim radom i trudom. U to vjerujem – a ne u to da je netko poseban jer ima zelenu kosu i, ako ti to ne poštuješ, tužit će te. Preko Twittera će ti uništiti karijeru. Mene vrijeda što se ljudi toliko vrijedaju na sve! ●